

Tjørnens påkaldelse

De ældste galdere taler stolt om Kædens Smedjes besiddelser, både de ubetydelige og de mere betydelige ting. Galderne deler deres viden og kundskab i fællesskab. De nedskriver dage, måneder, år og fortællinger, der er historien værd at huske. Hemmeligheder går åbent rundt, for ingen galdere har brug for frygt i deres egne rækker, medmindre de har forrådt deres egne. Men selv den mest troværdige galder har sine egne hemmeligheder – Selv Højgalderne har deres hemmeligheder... og våben...

Dette er historien om Tjørnen, et magisk væsen der beskytter Kædens Smedje i svære stunder, hvor den nuværende konge eller dronning, prøver at lade dem omvende til en anden tro.

De sad i en rundkreds rundt om et enkelt medlem af cirklen. Deres hvide hår skinnede i lyset fra månens skær hver aften ved midnatstid i syv dages tid. Om kredsen sad seks andre galdere, men de var ikke ligesom de ældste i midten. De mumlede riter, mens de sad i skrædderstilling, et magisk skillerum der skulle forhindre deres fjender i at slippe ind.

De ældste havde nu formet det åndelige ritual der om lidt skulle redde Kædens Smedje fra forfald.

Skrig og råb kunne høres ikke så langt væk fra cirklen. En af de ældste vendte hovedet svagt mod en mand, der havde rejst sig op, og nikkede til ham. Manden, der havde rejst sig op, mumlede riter, hvorved han tog en kniv, snittede et sår i sit håndled og lod blodet flyde ind i midten af cirklen. Han tog en stor bog op af sin sæk – Den Store Galderbog – og lod hånden vejlede sig igennem de mange sider.

Støj kunne høres fra døren, der havde låst dem sikkert inde for en stund. Stunden forblev kort, for døren blev slået ind med en rambuk, mens utallige soldater med kongens symbol på rustningerne strømmede ind og omringede de seks galdere og de ældste. Sværd blev slået mod den magiske barrikade, men intet hjalp. I mellemtiden, lyste cirklen op – et lys så prægtigt, at soldaterne måtte skærme deres øjne.

Da lyset var forsvundet, stod der i midten et væsen krøllet sammen. Den ældste, der havde påkaldt det, talte i et glemt sprog til væsnet, der langsomt havde rejst sig op. Det var et grønligt væsen. Kroppen var viklet ind i blade og grene, og hovedet var et omrids af noget der kunne ligne et kvindeansigt. Tjørne voksede op og ned ad dets arme. Den ældste galder gik på knæ og talte det gamle sprog i en bedene tone, en bøn om hjælp mod dem som gik imod naturens tjenere.

En gærker stod nu uden for den magiske mur og brød dens magt. De seks galdere, der holdt skjoldet oppe, fløj til hver deres side, og blod strømmende ud af deres munde. Soldaterne og gærkeren skulle til at angribe, da det påkaldte væsen løftede armene. Gigantiske rødder fór op af jorden og kvalte dem, hvorefter de forsvandt fra rummet.

Galderne og de ældste vovede sig udenfor, for at finde deres familie og venner. Synet der mødte dem var dog ikke som de havde ventet. Væsnet der var blevet påkaldt stod i en cirkel af lig. Det knælede foran galderne der kom frem. Imens det knælede, stod manden der hidkaldte den frem. Han talte til den igen, forventede ingen ord, men en form for hvislende ord kom fra væsnet, og det forsvandt igen.

Galdere kom frem fra deres skjul, hyldede deres medgaldere for at have vundet over kongen og hans mænd. Hvilken glæde! Mens der blev snakket og ryddet op efter skaderne der var blevet forvoldt, standsede to af de ældste op og talte lavmælt sammen. Den ene spurgte, hvad naturen havde givet dem som deres beskytter.

"Et væsen der vil komme os til hjælp, når vi mest beder om det. Vi skal blot kalde på den. På Tjørnen."